

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 10. Inuidiæ malignitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

perium in conscientias velint obtinere. 22. Quò denique inuidia non penetrat, si non tantùm Aristotelem contra Platonem; sed Confessarium contra Confessarium, Doctorem contra Doctorem, Concionatorem contra Concionatorem, Lectorem contra Lectorem; subditum contra Superiorem; vnã integrã religionem contra alterã religionem irritat? *Vt doceamur, in sanctos quoque cadere posse inuidias,* ait S. Hieronymus, & soli Deo purã clementiam derelinqui, filiorum Zebedei consideremus exemplã, pro quibus, cùm mater nota pietatis affectu nimis grandia postulasset, reliqui decem discipuli indignati sunt. Et IESVS aduocans eos dixit: *Quicumque inter vos voluerit esse primus, sit vester seruus: quoniam filius hominis non venit ministrari, sed ministrare.* Si inter Christi Apostolos inuidia esse potuit, cur non esse posset etiam inter religiosos? *Creta,* ait post supra citatum Plutarchum, *quidam, nullum habet venenum, prater phalangium, id est, aranci genus: ita non est monasterium tam sanctum, quod immune sit, ab obreſtationis, & inuidentiã malo.* Quibus diei meritò potest. *Cùm sit inter vos zelus & contentio, nonne carnales estis, & secundùm hominem ambulatis?* Quod etiam notat totas Congregationes, ac Sodalitates sacras, quæ inuicem pronocantes, inuicem inuidentes, inanis potiùs, quàm diuinæ gloriæ cupidæ esse arguuntur: sicut & totæ nationes, inter quas, velut hæreditarius liuor gliscit: ad quas quotidie clamat Apostolus: *Cùm sit inter vos zelus & contentio, nonne carnales estis, & secundùm hominem ambulatis?*

Immo ambulatis in æternã damnationem. Grauiſſimum enim crimen est istud. *Inuidia & fornicatione, & adulterio peior est,* ait S. Chryſoſtomus, *luxuria enim in operato tantùm sistit, inuidia vero totã subuertit Ecclesiam, & toti nocet terrarum orbi: hæc homicidij mater est; ista fratrem Cain occidit: ista Esau Iacob infecutus est, ista fratres Ioseph; ista diabolus cunctos homines perire curat.* Sed primò omnium ipsum inuidentem. *Sicut enim viperas dicunt, abrupto ventre matris, nasci,* ait S. Basilius, *sic inuidia concipientem se animam corrodit, & tabefacit: suppliciumq; suum est, vt loquitur Poëta.* Ex alijs vitijs aliqua saltem voluptas capitur, liuor est tristitia de bono alterius, & sine delectatione, nisi quòd, sicut alij bonis proximi gaudent, malis ingemiscunt; ita vice versa liuidus è fratris sui commòdis dolorem concipit; è damnis delectationem, *Risus abest, nisi quòd*

M a

vifi me-

S. Hieronymus
ep. 146. ad
Damascum.

1. Cor. 3. 3.

Rom. 13. 13.

X.

INVIDIAE MALIGNITAS.
S. Chryſoſt.
hom. 44. ad
pop.

S. Basil. hom. 11.

Ouid. lib. 2.
Metam.

- S. Augustin.** *vis mouere dolores. Sicut enim vultures, teste S. Augustino, pratis amœnis & odoratis desertis, ad tabida & faculenta loca feruntur; musca quoque, prateritis salubribus membris ad ulcera properant; sic inuidi neglecto vita splendore, & rebus magnificè gestis, errata tantùm obseruant, & diuulgant; vt diminuunt gloriam eius, cui inuident. Quam si diminuere possunt, exultant in aduersis illius; si non possunt, in prosperis illius affliguntur. Quæ exultatio in aduersis alterius, nisi non sit ipsa inuidia, sed velut filia ex illa sequatur, tamen, vt est frequentissima, ita grauissima, neque sua pœna caret. Qua de causa eam Iob tantopere declinauit, qui ausus est dicere: *Si gausus sum ad ruinam alterius, qui me oderat: & exultauit, quia inuenisset eum malum*, Et alio loco dicitur: *Qui in ruina latatur alterius, non erit impunitus*, ait Salomon; & *Cum ceciderit inimicus tuus, ne gaudeas, & in ruina eius, non exultet cor tuum, ne forte videat Dominus, & displiceat ei, & auferat ab eo iram suam*; eamq; in te transferat. Immo transfert. Nam *vita carniū sanitas cordis, putredo ossium inuidia*; & sicut ærugo ferrum, sic inuidia quem infecit, animum consumit. Quippe, vt Plautus ait: *Inuidere aly bene esse, tibi male esse, miseria est. Qui inuident, egent. illi quibus inuidetur, rem habent*. Itaque Deus inuidum cruciat amaritudine sua; qui semper *carpitq; & carpitur vnâ*; punit hostimento etiam ac talione; & ni resipiscit, ad æterna supplicia amandat. Neque eò differt pœnam; sed, in hac ipsa illi vita, quendam Auernalium suppliciorum gustum propinat. Vnde inuidia *non solum alienos, verum multò magis eum, quem possederit, lacerare consuevit*, vt ait D. Ambrosius. Immo inuidi liuido dente se ipsos rodunt, consumunt, occidunt, & secretis conscientia vngulis discerpunt. Quod in Aiace Telamonio ostendit Sophocles, cui quia mortui Achillis arma abiudicata, & Vlyssi in præmium virtutis data sunt, furor incredibilis mentem occupauit, qui eum eò impulit, vt in proprium gladium incumberet; quod & regia inuidia rabido Sauli tandem contigit. Qui, quoniam in innocentissimum, optimeq; de Rep. meritum Dauidem ira inuidiaque flagrauit, à Domini spiritu relictus est, & à nequam possessus, donec & ipse Ifacidarum Ajax in gladium proprium incubuisset. Sed hoc ipsum etiam in Soldani filio regni inuasore, supra à nobis memorato, exemplum ac remedium porrò videamus,*